

Kutlu Yolun Kutlu Yolcusu - Dr. Senai Demirci

Bir buz tanesi havuzda eridiğinde benliğini ve biçimini yitirir. Görünüşte kayıp içindedir ancak bir havuza katılmıştır ve varlığını havuza dönüştürmüştür. Hac yolcusu da kimliğini kardeşlerinin havuzunda eritmeye hazırlanır.

Dünyanın bütün yolları hacının kalbine çıkar. Kutlu yolcu, hayatının içinde göllenen tutku ırmaklarının yatağını Kâbe'ye yönlendirir. Su gibi başını taşlara vura vura, vardığı her yeri hayata boğarcasına, uğradığı her yöreye can sunarına, Sevgili'nin evine doğru akar. O güne kadar ona gelen bütün yollar, kalbinde kavşaklanıp Kâbe'nin yönüne yönelir. Hac yolcusu, kâinatın kalbine varan yola düşer. Varlığın yoğun olduğu mekândır Mekke; kulluğun kristalleştiği andır Kâbe'ye varış.

Her hacı, Kâbe'nin eteğinde biriken secdeleri Rabbin katına taşıyan nurâni kuşun kanatlarının teleklerindeki tüylere tutunmaktadır. Varlığın kalbine doluşan kan olur da, Kudret Eli'nin her an tuttuğu kevnin nabzına katılır. Hac yolcusu, varlığın biricik nişanesidir. Hac yolcusu varlığını sadeleştirir; kimliğini bire indirir. Rabbi adına olmayan bağları çözer, nefsi adına yüklendiği yükleri üzerinden atar. Rabbi'yle ünsiyeti olan insandır o sadece. Her beşerin unutayazdığı sözü yeniden hatırlayandır:

"Ben Senin kulunum." Her ademoğlunun vazgeçebileceği vadin hatırlatıcısıdır: "Ben Allah içinim ve Allah'a dönücüyüm." Yol yolcuların adımlarıyla yol olur. Yol yolcuların bakışlarıyla güzelleşir. Hac yolcusu, yeniden var edildiğini bilir. Bir buz tanesi havuzda eridiğinde benliğini ve biçimini yitirir. Görünüşte kayıp içinde dir ancak bir havuza katılmıştır ve varlığını havuza dönüştürmüştür. Hac yolcusu da kimliğini kardeşlerinin havuzunda eritmeye hazırlanır. Yolun sonunda, yola başlarken yanında taşıdığı varlığını Kâbe'nin girdabında yitirecektir. Varlığının dibine vardığı yerde nurânî bir kevsere katılır; ruhunu kutlu nefhaya iade eder. Artık hacı olur; haccın anlamına sembol olur. Hac yolcusu, yolun sonuna varamaz. Yol ehli bilir ki yol da yolun sonu kadar güzeldir. Yolcuya yürümek düşer; yolda olmak yakıştır.

Haccın sonunda durulmak yoktur hacıya. Kâbe'nin eteğinde durmak yoktur yolcuya. Alnının değdiği yerde yeni bir yolculuğun kapısı bekler hacıyı. Kiblesini bulduğu anda yeni yolculuklara kanat açar hacı. Yolun sonu Kâbe değildir; çünkü aslolan ev değil, evi bize sevgili eyleyen Sevgililer Sevgilisidir. Hac yolcusunun gözlerinde ışıltılar saklıdır. Dönse de, verdiği sözden dönmez hacı. Geri gelse de, Kâbe'den gelmez. İster istemez bıraksa da, kutlu ellerini bırakmaz En Sevgili'nin. Aramızdadır ama ötelere türküsünü söyler bize. İçimizdedir ama başka dünyaların sırrını fısıldar yüreklerimize. Herkesin sona bıraktığını öne almıştır hacı; Kâbe'nin Rabbine yakınlık sevdası vardır alnında. Herkesin öne aldığı sona bırakmıştır; dünyanın kavgasına uzaklık hevesi vardır gözlerinde. Bakınca sanki Kâbe görünür gözlerinin ışıltısında. Alnında Hacer'ül Esved dokunuşu taşır gibidir. Elllerinde En Sevgili'nin selâmı çiçeklenmektedir. Yüzünde ötelere muştusu saklıdır.

Hac yolcusu, bulduğunu yitirir, yitiğini bulur. Hep avuçlarında bulduğu dünyayı avuçlarından dökerek giyer ihramını yolcu. Hep ellerinde biriktirdiği mülkü savurarak diline dolar "Lebbeyk!"leri. Hep kalbini bağladığı sevdaları yüz üstü bırakarak yüzünü kibleye çevirir hac yolcusu. Hep çok eylediği varlığını azaltarak, hep var bildiği benliğini yitirerek gelir Rabbiyle tanış olmaya. Elinde olanları yitirdiği anda, kalbinin aradığını bulur. Yetimlikten kurtulur; rahmetin kucağında bulur kalbini.

Hac yolcusu, hevasını susturur. Heva ve hevesi var bildik; rüzgâr gibi elimizle dokunamadığımız halde önünde eğildik, sürüklendik, savrulduk. Niyetimiz ise amelin rengi olduğu halde, hayatın hayatı olduğu halde, sular gibi kurudu, yokluğun kuyusuna çekildi. Hac yolcusu niyetini kuyulardan çıkarıp yeniden kalbine alır. Yeni bir niyetin serinliğinde başka niyetlerini yok edip, hevesini hükümsüz eyler, hevasını susturur. Yalnız niyet konuşur; yalın bir niyetle Kâbe'nin yüzüne döner. Bilir ki, asıl kible niyettir; Kâbe niyetlerin göllendiği denizdir. Niyetlenenlerin niyetlerinden kana kana içer.

Kâbe'nin eteğinde durmak yoktur yolcuya. Alnının değdiği yerde yeni bir yolculuğun kapısı bekler hacıyı. Kiblesini bulduğu anda yeni yolculuklara kanat açar hacı. Yolun sonu Kâbe değildir; çünkü aslolan ev değil, evi bize sevgili eyleyen Sevgililer Sevgilisidir.